

— Дали говедарьтъ нѣма да я бие? — тревожеше се той.

Привечеръ говедата се завърнаха. По пепеливитѣ улици се дигаха облаци прахъ, мучаха крави, макаха биволици, цвилѣха коне. Ванко стоеше предъ пжтната врата и чакаше. Търсѣше съ очи свѣтлитѣ рогчета, тънката шия, бѣлата козина. Цѣлъ денъ не бѣше виждалъ телицата, а тъй бѣше свикналъ съ нея, така му се щѣше да ѝ даде отъ торбичката сухо кѣшейче хлѣбъ, да я помилва.

Показа се най-сетне. Идѣше последна, вървѣше тежко уморена, посърнала. Той се спусна къмъ нея, тя се спрѣ, наведе покорно глава и го подуши. Хълбоцитѣ ѝ бѣха хлѣт-

нали, гърбътъ и бѣше посипанъ съ прѣстъ, краката ѝ бѣха изцапани чакъ до корема. На плешката ѝ се червенѣеше диря отъ напорено. Ванко я прехвана презъ врата, залепи си лицето до влажната ѝ мущуна и се помжчи да ѝ пошепне нѣщо галено, но не можа. Плачеше му се отъ мжка.

— Е, хайде, остави я! — извика нѣкой откъмъ вратнята. Бѣше баща му. Ванко я пушна и наведе засраменъ глава.

— Мжчно ли ти е? — усмхна се баща му.

— Мжчно ми е.

— Е, съ чардата е така, — рече той. — Хубаво я пасѣше ти, но свърши се вече, догодина пакъ.

Георги Караславовъ

СЪНЧЕЦЪ СЛАДЪКЪ

По роснитѣ поляни
цвѣтенца си растатъ,
отъ слънцето огрѣни,
а нощемъ сладко спятъ.

Вечерникъ кротко вѣе,
щурець наблизу пѣе
и сякашъ ти шепти:
„Заспи, дете и ти!

Сънчецьтъ отъ полето,
обкиченъ съсъ вѣнецъ,
долита съ пълна шепа
приспивенъ златъ прашецъ.

Порѣсва те. Самичко
затваряшъ си очички,

унесено мълчишъ...
О, миличко, ти спишъ!

Иди си, Сънчо галенъ,
по-тихичко, щурець!
Надъ мекото възглаве
спи моя младенець.

Върнете се въ полето,
въвъ онзи чуденъ кжтъ,
цвѣтенцата кждето
очакватъ ви и бдятъ!

Разгрѣщайте листята,
събирайте прашецъ!
Той носи на децата
най-сладкия сънчець.

Калина Малина